

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
1. juli 2016

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-249/15	Wind 1014 et Daell Sagen vedrører: 1. Er det i overensstemmelse med EU-retten, herunder TEUF artikel 56, at et køretøj, som er omfattet af en leasingaftale mellem et leasingselskab hjemhørende i en medlemsstat og en leasingtager bosat eller hjemhørende i en anden medlemsstat, som udgangspunkt (jf. nedenfor under spørgsmål 2) ikke kan tages i brug på den sidstnævnte medlemsstats vejnet, mens myndighederne behandler en ansøgning om tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift af køretøjet for den periode, som køretøjet ønskes benyttet i medlemsstaten? 2. Er det foreneligt med EU-retten, herunder TEUF artikel 56, at en national foranstaltning som forudsætning for indregistrering/forholdsmæssig afgiftsberigtigelse af et køretøj til kun midlertidig og ikke varig anvendelse kræver forhåndsgodkendelse eller indebærer, at (i) myndighederne som forudsætning for øjeblikkelig ibrugtagning kræver hele den danske registreringsafgift betalt, og at forskellen mellem den fulde afgift og den beregnede forholdsmæssige afgift tilbagebetales med renter, såfremt tilladelsen efterfølgende meddeles, og/eller at (ii) myndighederne som forudsætning for øjeblikkelig ibrugtagning kræver hele registreringsafgiften betalt, og denne ikke reguleres, og det overskydende ikke tilbagebetales, når den midlertidige anvendelse ophører, såfremt tilladelsen ikke meddeles?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Skatteministeriet	Mundtlig forhandling	14.07.16

C-18/15	<p>Brisal</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er artikel 56 TEUF til hinder for en national skattelovgivning, hvorved bestemmes, at finansielle institutioner, der ikke er hjemmehørende i Portugal, er skattepligtige for de renteindtægter, som er oppebåret på dette territorium, ved indeholdelse af en endelig kildeskat med en fast sats på 20 % (eller en lavere sats, såfremt der foreligger en dobbeltbeskatningsoverenskomst), der finder anvendelse på bruttoindtægterne – uden at der kan foretages fradrag for erhvervsudgifter, der er direkte forbundet med den udøvede finansielle virksomhed – hvorimod de af hjemmehørende finansielle institutioner indtjente renter medregnes i den samlede skattepligtige indkomst, hvorved der ved fastsættelsen af fortjenesten med henblik på selskabsbeskatningen foretages fradrag af de udgifter, der er forbundet med den udøvede virksomhed, således at der på nettorenteindtægterne anvendes den almindelige rentesats på 25 %? 2) Gælder dette forbud også, når det fastslås, at de hjemmehørende finansielle institutioners beskatningsgrundlag – efter fradrag for de finansieringsomkostninger, der er forbundet med renteindtægter, eller de udgifter, som har en direkte økonomisk forbindelse med disse indtægter – er eller kan være pålagt en højere skat end den kildeskat, som er indeholdt i de ikke-hjemmehørende institutioners bruttoomsætning? 3) Kan de omkostninger til finansiering, der er forbundet med den ydede långivning, eller de udgifter, som har en direkte økonomisk forbindelse med de oppebårne renteindtægter, påvises ved anvendelse af de oplysninger, der leveres af EURIBOR (»Euro Interbank Offered Rate«) eller LIBOR (»London Interbank Offered Rate«) – enheder for de gennemsnitlige renter, der benyttes ved finansiering mellem bankerne, og som bankerne benytter ved udøvelsen af deres virksomhed?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet	Dom	13.07.16
Forenede sager C-203/15 og C-698/15	<p>Tele2 Sverige m.fl.</p> <p>1. Er en generel forpligtelse til at lagre trafikdata, som omfatter alle personer, alle elektroniske kommunikationsmidler og alle trafikdata uden forskel, begrænsninger eller undtagelser med henblik på at bekæmpe strafbare lovovertrædelser (som beskrevet [nedenfor under punkt 1-6]) forenelig med artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, henset til chartrets artikel 7, 8 og 52, stk. 1?</p> <p>2. Hvis spørgsmål 1 besvares benægtende, kan lagringen alligevel være tilladt, hvis a) de nationale myndigheders adgang til de lagrede data fastsættes som [beskrevet nedenfor under punkt 7-24], og b) sikkerhedskravene er reguleret som [beskrevet nedenfor under punkt 26-31], og c) alle relevante data lagres i seks måneder, regnet fra den dag, kommunikationen blev afsluttet, og herefter slettes som [beskrevet nedenfor under punkt 25]?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervs- og Vækstministeriet Energi-, Forsynings-, og Klimaministeriet Erhvervsstyrelsen Miljøstyrelsen Energistyrelsen	GA	19.07.16

	<p>Davis e.a.</p> <p>1. Fastsætter Domstolens dom i de forenede sager C-293/12 og C-594/12, Digital Rights Ireland og Seitlinger (ECLI:EU:C:2014:238) (herefter »dommen i sagen Digital Rights Ireland«) (herunder navnlig dommens præmis 60-62), ufravigelige EU-retlige krav, der finder anvendelse på en medlemsstats nationale ordning for adgang til data, der er lagret i overensstemmelse med national lovgivning, med henblik på at overholde artikel 7 og 8 i chartret [om grundlæggende rettigheder] (herefter »chartret«)? 2. Udvider Domstolens dom i sagen Digital Rights Ireland anvendelsesområdet for chartrets artikel 7 og/eller 8 ud over anvendelsesområdet for artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention (herefter »EMRK«), således som dette er fastslået i praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (herefter »ECHR«)?</p>			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-614/14	<p>Ognyanov</p> <p>Sagen vedrører: Foreligger der en tilsidesættelse af EU-retten (artikel 267, stk. 2, TEUF, sammenholdt med artikel 94 i Domstolens procesreglement, artikel 47 og artikel 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder eller andre relevante bestemmelser), når den ret, der har forelagt en anmodning om præjudiciel afgørelse, efter at den præjudicielle afgørelse er truffet, fortsætter retssagen og selv træffer afgørelse i sagen uden at erklære sig inhabil. Grunden til inhabiliteten skulle være, at retten i anmodningen om præjudiciel afgørelse har givet udtryk for et foreløbigt standpunkt i sagen (idet den har anset visse faktiske omstændigheder for at være fastslået og en bestemt bestemmelse for at finde anvendelse på disse faktiske omstændigheder)? Det præjudicielle spørgsmål stilles ud fra den forudsætning, at alle procesretlige bestemmelser til beskyttelse af de berørte parter ret til at påberåbe sig beviser og forhandle mundtligt er blevet overholdt i forbindelse med fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder og de relevante retsregler med henblik på forelæggelse af den præjudicielle anmodning. 2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares med, at det er lovligt at fortsætte retssagen, foreligger der da en tilsidesættelse af EU-retten, når A) retten i sin endelige afgørelse gengiver alt det, som den har fastslået i den præjudicielle anmodning, uden ændringer og med hensyn til disse faktiske og retlige løsninger afviser at optage nye beviser og høre de berørte parter (konkret vil retten kun optage beviser og høre de berørte parter</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	05.07.16

	<p>vedrørende spørgsmål, der ikke blev anset for fastslået i den præjudicielle anmodning)? B) retten optager nye beviser og hører de berørte parter vedrørende alle relevante spørgsmål, herunder de spørgsmål, hvorom retten allerede har givet udtryk for sit standpunkt i den præjudicielle anmodning, og retten i sin endelige afgørelse giver udtryk for sit endelige standpunkt, der er støttet på alle optagne beviser og er dannet efter drøftelse af de berørte parter argumenter, uanset om beviserne blev optaget, før den præjudicielle anmodning blev forelagt, eller efter den præjudicielle afgørelse blev truffet, og argumenterne blev fremført før eller efter?</p> <p>3) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares med, at det er foreneligt med EU-retten at fortsætte retssagen, er det da foreneligt med EU-retten, såfremt retten beslutter sig for ikke at fortsætte hovedsagen, men at erklære sig inhabil på grund af partiskhed, fordi en fortsættelse af sagen ville være i strid med national ret, som yder en højere grad af beskyttelse af de berørte parter interesser og hensynet til retsplejen, når denne inhabilitetserklæring er baseret på, at: A) retten inden for rammerne af den præjudicielle anmodning, før den træffer sin endelige afgørelse, har givet udtryk for et foreløbigt standpunkt vedrørende retssagen, hvilket ganske vist er tilladt i henhold til EU-retten, men ikke i henhold til den nationale lovgivning B) retten i givet fald vil formulere sit endelige standpunkt i to afgørelser og ikke i én (såfremt man antager, at den præjudicielle anmodning ikke udgør et foreløbigt, men et endeligt standpunkt), hvilket ganske vist er lovligt i henhold til EU-retten, men ikke i henhold til national ret?</p>			
C-321/15	<p>ArcelorMittal Rodange et Schifflange</p> <p>Er artikel 13, stk. 6, i den ændrede lov af 23. december 2004 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner, for så vidt som den giver den kompetente minister mulighed for at kræve returnering uden fuldstændig eller delvis erstatning af kvoter, der er tildelt i henhold til samme lovs artikel 12, stk. 2 og 4, men uudnyttede, forenelig med artikel 16 i den luxembourgske forfatning, der knæsetter den private ejendomsret?</p>	Energistyrelsen	GA	05.07.16
Forenede sager C-164/15 P og C-165/15 P	<p>Aer Lingus Ltd. mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 5. februar 2015 i sag T-473/12, Aer Lingus mod Kommissionen, ophæves, for så vidt som Kommissionens afgørelse 2013/199/EU af 25. juli 2012 om statsstøttesag SA.29064 (11/C, ex 11/NN) Differentieret afgiftssats for flybilletter gennemført af Irland (1) derved blev annulleret, i det omfang afgørelsen pålagde tilbagesøgning af støtten fra støttemodtagerne med et beløb, som i 70. betragtning til afgørelsen blev fastsat til 8 EUR pr. passager. Påstanden om annullation af Kommissionens afgørelse 2013/199/EU af 25. juli 2012 om</p>	Udenrigsministeriet Erhvervs- og Vækstministeriet	GA	05.07.16

	<p>statsstøttesag SA.29064 (11/C, ex 11/NN) — Differentieret afgiftssats for flybilletter gennemført af Irland tages ikke til følge. Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagens omkostninger. Subsidiært: Sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling.</p> <p>Afgørelsen om sagens omkostninger i første instans og under appelsagen udsættes.</p>			
C-216/16	<p>Betriebsrat der Ruhrlandklinik</p> <p>Sagen vedrører: Finder artikel 1, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/104/EF af 19. november 2008 om vikararbejde anvendelse på udsendelse af et foreningsmedlem til en anden virksomhed med henblik på at udføre arbejdsopgaver efter dennes faglige og organisatoriske instrukser, hvis foreningsmedlemmet ved sin indmeldelse i foreningen har forpligtet sig til at stille sin fulde arbejdskraft til rådighed også for tredjemand, hvorfor medlemmet modtager en månedlig betaling fra foreningen, som beregnes efter de sædvanlige kriterier for den pågældende virksomhed, og foreningen til gengæld for udsendelsen modtager refusion af personaleomkostninger for medlemmet samt et administrationsgebyr?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	06.07.16
C-301/15	<p>Soulier og Doko</p> <p>Er de ovenfor anførte bestemmelser i direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 til hinder for en ordning som den, der redegjort for i nærværende afgørelses præmis 1, der overlader udøvelsen af retten til at tillade digital reproduktion og tilgængeliggørelse af »udgåede bøger« til godkendte rettighedsforvaltningsselskaber, samtidig med at den tillader ophavsmændene til disse bøger eller deres retssuccessorer at modsætte sig udøvelsen af denne ret eller at bringe den til ophør på de betingelser, som er fastsat heri?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet	GA	07.07.16
C-222/15	<p>Hoszig</p> <p>Sagen vedrører: I - For så vidt angår Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (herefter »forordning nr. 593/2008«): 1. Kan en national ret fortolke udtrykket »såfremt det af omstændighederne fremgår« som indgår i artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 593/2008, således, at den undersøgelse af »de omstændigheder, der skal tages i betragtning« med henblik på at afgøre, om det – i henhold til loven i det land, hvor parten har sit sædvanlige opholdssted – med rimelighed kan siges, at der mangler et samtykke, skal omfatte omstændighederne ved indgåelsen af kontrakten, kontraktens genstand og gennemførelsen af kontrakten? 1.1. Skal den virkning, der henvises til i artikel 10, stk. 2, og som er beskrevet i spørgsmål 1, fortolkes således, at den nationale ret – når det under hensyn til, at parten har påberåbt sig [loven i det land, hvor han eller hun har sit sædvanlige opholdssted], følger af de omstændigheder, der skal tages i</p>	Justitsministeriet	Dom	07.07.16

	<p>betragtning, at det ikke er en rimelig virkning af denne parts adfærd, at der antages at foreligge et samtykke til anvendelse af loven efter stk. 1 – skal vurdere eksistensen og gyldigheden af kontraktvilkåret i henhold til loven i det land, hvor den part, der har påberåbt sig kontraktvilkåret, har sit sædvanlige opholdssted? 2. Kan den nationale ret fortolke artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 593/2008 således, at denne ret under hensyn til samtlige omstændigheder i sagen skønsmæssigt kan bestemme, at et samtykke til anvendelse af den lov, der skal finde anvendelse i henhold til artikel 10, stk. 1 – henset til de omstændigheder, der skal tages i betragtning – ikke er en rimelig virkning af partens adfærd? 3. Såfremt en part i henhold til artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 593/2008 påberåber sig loven i det land, hvor den pågældende har sit sædvanlige opholdssted, for at godtgøre, at denne ikke har givet samtykke, skal den nationale ret da tage hensyn til loven i det land, hvor denne part har sit sædvanlige opholdssted, forstået således, at partens samtykke til anvendelse af den lov, der er anført i kontrakten, i henhold til denne medlemsstats lovgivning og under hensyn til de nævnte »omstændigheder« ikke er en rimelig virkning af partens adfærd? 3.1. I et sådant tilfælde er fællesskabsretten da til hinder for, at den nationale ret foretager en fortolkning, hvorefter undersøgelsen af »omstændighederne« med henblik på at bestemme rimeligheden [org. s. 2] af et manglende samtykke skal omfatte omstændighederne i forbindelse med indgåelsen af kontrakten, genstanden for denne og dens gennemførelse? II – For så vidt angår Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »forordning nr. 44/2001«): 1. Er artikel 23, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 til hinder for, at en national ret fortolker denne bestemmelse således, at der skal udpeges en nærmere bestemt ret, eller om det under hensyn til 14. betragtning til den nævnte forordning er tilstrækkeligt, at parternes hensigt eller aftale herom klart kan udledes af kontraktens indhold? 1.1 Er artikel 23, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 forenelig med en national rets fortolkning, hvorefter en aftale om værneting, der indgår i en af parternes generelle kontraktvilkår, i henhold til hvilken parterne har fastsat, at opståede tvister og tvister vedrørende gyldigheden, gennemførelsen eller ophævelsen af en bestillingsseddel, som ikke kan løses ved forlig mellem parterne, skal behandles ved de enekompetente retter, der træffer endelig afgørelse, i en by i en nærmere bestemt medlemsstat – konkret retterne i Paris – idet værnetingsaftalen er tilstrækkeligt præcis til, at det under hensyn til 14. betragtning til denne forordning klart kan udledes af dens udformning, hvad parternes hensigt eller aftale vedrørende den udpegede medlemsstat har været?</p>			
--	--	--	--	--

C-70/15	<p>Lebek</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 34, nr. 2), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, (EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1) fortolkes således, at den heri nævnte mulighed for at anfægte en retsafgørelse både omfatter de tilfælde, hvor den pågældende retsafgørelse kan anfægtes inden for den frist, der er fastsat i national ret, og de tilfælde, hvor denne frist er udløbet, men [org. s. 2] hvor der kan indgives anmodning om tilsidesættelse af virkningerne af, at fristen for appel er udløbet, hvorefter den egentlige appel – efter at denne anmodning er imødekommet – kan iværksættes? 2) Skal artikel 19, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EUT L 324, s. 79) fortolkes således, at den udelukker anvendelse af bestemmelserne i national ret om tilsidesættelse af virkningerne af, at fristen for appel er udløbet, eller således, at sagsøgte kan vælge mellem enten at fremsætte anmodning i henhold til denne bestemmelse eller at benytte det tilsvarende retsinstitut i national ret?</p>	Justitsministeriet	Dom	07.07.16
C-494/15	<p>Tommy Hilfiger Licensing e.a.</p> <p>Er en person, der lejer et område på et marked, og som stiller boder og studepladser, hvorpå der kan opstilles boder, til rådighed for individuelle markedshandlende til deres brug, en mellemmand, hvis tjenesteydelser anvendes af tredjemand til at krænke en intellektuel ejendomsrettighed i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder? Er det muligt at pålægge en person, der lejer et område på et marked, og som stiller boder og studepladser, hvorpå der kan opstilles boder, til rådighed for individuelle markedshandlende til deres brug, foranstaltninger som fastsat i artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder på de samme betingelser som de af Domstolen i dom af 12. juli, sag C-324/09, L'Oréal m.fl. mod eBay m.fl., formulerede med hensyn til pålæggelse af foranstaltninger i forhold til virksomheder, der driver online-markedspladser?</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	07.07.16
C-476/14	<p>Citroën Commerce</p> <p>1. Udgør en reklame for en vare med angivelse af den pris, der skal betales for varen, et udbud til salg som omhandlet i artikel 1 i direktiv 98/6? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, spørges: 2. Skal den salgspris, som i henhold til artikel 1 og</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	07.07.16

	<p>artikel 3, stk. 1, første punktum, i direktiv 98/6/EF skal angives i forbindelse med et udbud til salg som omhandlet i samme direktivs artikel 1, også omfatte obligatoriske omkostninger til transport af et motorkøretøj fra producenten til forhandleren? Såfremt første eller andet spørgsmål besvares benægtende, spørges: 3. Skal »prisen inklusive afgifter«, som i henhold til artikel 7, stk. 4, litra c), første led, i direktiv 2005/29/EF skal angives i forbindelse med en købsopfordring som omhandlet i samme direktivs artikel 2, litra i), når der er tale om et motorkøretøj, også omfatte obligatoriske omkostninger til transport af køretøjet fra producenten til forhandleren?</p>			
Forenede sager C-313/15 og C-530/15	<p>Eco-Emballages</p> <p>Omfatter begrebet emballage som defineret i artikel 3 i direktiv 94/62/EF, som ændret ved direktiv 2004/12/EF, kartonrør (ruller, rør og tromler), som der er spolet et fleksibelt materiale rundt om, såsom papir eller plastfolie, og som sælges til forbrugerne?</p> <p>Melitta France e.a.</p> <p>Omfatter begrebet emballage som defineret i artikel 3 i direktiv 94/62/EF, som ændret ved direktiv 2004/12/EF, »kartonrør« (ruller, rør og tromler), som der er spolet et fleksibelt materiale rundt om, såsom papir eller plastfolie, og som sælges til forbrugerne?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen	GA	12.07.16
C-188/15	<p>Bouagnaoui et ADDH</p> <p>Skal bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at en rådgivende it-virksomheds kundes ønske om ikke længere at modtage denne virksomheds it-ydelser fra en medarbejder, en projektingeniør, der bærer et islamisk tørklæde, udgør et regulært og afgørende erhvervsmæssigt krav på grund af karakteren af bestemte erhvervsaktiviteter eller den sammenhæng, hvori sådanne aktiviteter udøves?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	12.07.16
Forenede sager C-154/15, C-307/15 og C-308/15	<p>Palacios Martínez m.fl.</p> <p>i) Er det foreneligt med princippet om, at urimelige kontraktvilkår ikke binder forbrugeren, således som anerkendt i artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, når de genoprettende virkninger, der er afledt af, at et urimeligt vilkår om en minimumsrentesats i en lånekontrakt er blevet erklæret ugyldigt, ikke tillægges tilbagevirkende kraft fra tidspunktet for indgåelsen af kontrakten, men fra en senere dato? ii) Er kriteriet om, at god tro hos de berørte parter kan være grundlag for en begrænsning af den tilbagevirkende kraft, der afledes af et urimeligt vilkår, et selvstændigt begreb i EU-retten, der skal fortolkes ensartet i alle</p>	Justitsministeriet	GA	12.07.16

	<p>medlemsstaterne? iii) Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, hvilke forudsætninger skal da være opfyldt, for at det kan fastslås, at der foreligger god tro hos de berørte parter? iv) Er det under alle omstændigheder i overensstemmelse med god tro hos de berørte parter, når den erhvervsdrivende ved udarbejdelsen af kontrakten forårsagede den manglende gennemsigtighed, der var afgørende for, at vilkåret var urimeligt? v) Er risikoen for alvorlige forstyrrelser som grundlag for begrænsningen af den tilbagevirkende kraft, der afledes af et urimeligt vilkår, et selvstændigt begreb i EU-retten, der skal fortolkes ensartet? vi) Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, hvilke kriterier skal der da tages hensyn til? vii) Skal risikoen for alvorlige forstyrrelser vurderes alene under hensyntagen til, at disse kan finde sted i forhold til den erhvervsdrivende, eller skal der også tages hensyn til det tab, som en forbruger lider ved en manglende fuld tilbagebetaling af de beløb, der er indbetalt i henhold til den nævnte minimumsrentesats?</p>			
C-187/15	<p>Pöpperl</p> <p>1. Skal artikel 45 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter en person, der er ansat som tjenestemand i en medlemsstat, mister sin ret til at oppebære tjenstemandspension (Versorgungsbezüge) på grundlag af tjenstemandsforholdet, fordi den pågældende efter eget ønske er udtrådt af tjenstemandsforholdet med henblik på at påbegynde et nyt arbejde i en anden medlemsstat, når de nationale bestemmelser samtidig fastsætter, at denne person på grundlag af den bruttoløn, han har oppebåret i tjenstemandsforholdet, skal forsikres med tilbagevirkende gyldighed i den lovbestemte pensionsforsikring, hvorved de deraf følgende pensionsrettigheder bliver lavere end den mistede ret til tjenstemandspension? 2. Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende for alle eller for visse tjenstemænd: Skal artikel 45 TEUF fortolkes således, at den pågældende tjenstemands tidligere ansættende myndighed – i mangel af andre nationale regler – enten skal betale tjenstemandspension til den pågældende, idet den tjenestetid, der er tilbagelagt i den tidligere pensionsgivende tjenstemandsstilling, lægges til grund med samtidig nedsættelse af pensionsrettighederne på grundlag af den lovbestemte pensionsforsikrings tilbagevirkende gyldighed, eller på anden vis skal give en økonomisk kompensation for tabet af tjenstemandspensionen, selv om der i henhold til national lovgivning kun må tilkendes de pensionsydelse, der er fastsat ifølge denne lovgivning?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	13.07.16
C-196/15	<p>Granarolo</p> <p>1. Skal artikel 5, nr. 3), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 fortolkes således, at erstatningssøgsmål for afbrydelse af</p>	Justitsministeriet	Dom	14.07.16

	<p>handelsforbindelser vedrørende levering af varer, der har bestået i adskillige år uden rammekontrakt eller eneretsaftale, vedrører erstatning uden for kontrakt.</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, finder denne forordnings artikel 5, nr. 1), litra b), så anvendelse på fastlæggelsen af opfyldelsesstedet for den forpligtelse, der ligger til grund for det første spørgsmål.</p>			
C-19/15	<p>Verband Sozialer Wettbewerb</p> <p>Den Europæiske Unions Domstol forelægges i henhold til artikel 267 TEUF følgende spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 1, stk. 2, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 af 20. december 2006 om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer: Skal artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1924/2006 fortolkes således, at bestemmelserne i denne forordning også gælder for ernærings- og sundhedsrelaterede oplysninger, som gives i kommercielle meddelelser i forbindelse med reklame for fødevarer, der leveres i den foreliggende form til den endelige forbruger, hvis den kommercielle meddelelse eller reklame udelukkende er henvendt til fagkredse?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	14.07.16
C-6/15	<p>TNS Dimarso</p> <p>1) Skal artikel 53, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter alene og sammenholdt med rækkevidden af de EU-retlige principper om lighed og gennemsigtighed i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter fortolkes således, at den ordregivende myndighed, såfremt kontrakten skal tildeles den bydende, der ud fra den ordregivende myndigheds synspunkt har afgivet det økonomisk mest fordelagtige tilbud, altid er forpligtet til på forhånd at fastsætte den bedømmelsesmetode eller de vægtningsregler, som uanset forudseelighed, brug i almindelighed eller rækkevidde, vil blive lagt til grund for bedømmelsen af tilbuddene i henhold til kriterierne eller underkriterierne for tildeling af kontrakten, og optage dem i udbudsbekendtgørelsen, 2) eller, såfremt der ikke gælder en sådan generel forpligtelse, findes der omstændigheder såsom blandt andet rækkevidden, manglen på forudseelighed eller ingen brug i almindelighed af disse vægtningsregler, hvorunder denne forpligtelse alligevel gælder?</p>	Udenrigsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	14.07.16
C-271/15 P	<p>Sea Handling mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 25. marts 2015 i sag T-456/13 ophæves. Europa-Kommissionens afgørelse Ares (2013)2028929 af 12. juni 2013 om afvisning af SEA Handlings begæring om aktindsigt i visse dokumenter vedrørende sag SA.21420 — Italia/SEA Handling annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	14.07.16

	forbindelse med sagen for Retten.			
T-661/14	<p>Republikken Letland mod Europa-Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse K(2014)4479 (1) af 9. juni 2014 annulleres, i det omfang den berører Republikken Letland og udelukker EU-finansiering af udgifter svarende til et beløb på 739 393,95 EUR, der er afholdt i regnskabsårene 2009-2012 af det i Letland godkendte betalingsorgan, i forbindelse med fastlæggelsen af kravene til krydsoverensstemmelse. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale Republikken Letlands omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	14.07.16
C-406/14	<p>Wrocław - Miasto na prawach powiatu</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er det i lyset af artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter [udelades] tilladt, at en ordregivende myndighed i udbudsbetingelserne bestemmer, at den økonomiske aktør, der tildeles kontrakten, skal udføre mindst 25% af de af kontrakten omfattede arbejder med egne midler? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Bevirker anvendelsen af det i spørgsmål 1 beskrevne krav inden for rammerne af en procedure til indgåelse af en offentlig kontrakt en sådan tilsidesættelse af EU-retlige forskrifter, at der skal foretages en finansiel korrektion i henhold til artikel 98 i Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006 af 11. juli 2006 om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden og ophævelse af forordning (EF) nr. 1260/1999?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	14.07.16
C-335/15	<p>Ornano</p> <p>Er artikel 11, stk. 1, nr. 1), artikel 11, stk. 1, nr. 2), litra b), og artikel 11, stk. 1, nr. 3), i og sidste og næstsidste betragtning til Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 artikel 157 TEUF (tidl. artikel 141 EF), stk. 1, 2 og 4, artikel 158 TEUF (tidl. artikel 142 EF), hvori fastsættes, at »[m]edlemsstaterne bestræber sig på at opretholde det bestående ligeværd mellem deres ordninger vedrørende betalt frihed«, artikel 2, stk. 2, litra c), og artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/54, sammenholdt med hinanden, samt artikel 15 i og 23. og 24. betragtning til Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006, og endelig artikel 23 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder [...] til hinder for en national lovgivning, der i henhold til artikel 3, stk. 1, i legge 19 febbraio 1981, n. 27, som affattet inden den ændring, der blev indført ved artikel 1, stk. 325, i legge 30 dicembre 2004, n. 311, ikke tillader udbetaling af den heri fastsatte godtgørelse for</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	14.07.16

	perioder med obligatorisk barselsorlov før den 1. januar 2005?			
C-526/14	<p>Kotnik e.a.</p> <p>1) Skal bankmeddelelsen – når henses til de konkrete retsvirkninger, som den medfører – fortolkes således, at den har bindende virkning i forhold til de medlemsstater, der tilsigter at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse af økonomien ved at yde statsstøtte til fordel for kreditinstitutter, når denne støtte er irreversibel og ikke umiddelbart kan trækkes tilbage, under hensyn til, at Den Europæiske Union i henhold til artikel 3, stk. 1, litra b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) har enekompetence på statsstøtteområdet, og at Kommissionen i henhold til artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har kompetence til at træffe afgørelse på statsstøtteområdet?</p>	Justitsministeriet	Dom	19.07.16
C-272/15	<p>Swiss International Airlines</p> <p>1. Tilsidesætter Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse 377/2013/EU af 24. april 2013 (herefter »afgørelsen«) det generelle ligebehandlingsprincip i EU, i det omfang den indfører et moratorium for så vidt angår de krav om returnering af emissionskvoter, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 (som ændret ved forskellige instrumenter, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/101/EF af 19.11.2008) med hensyn til flyvninger mellem EØS-stater og næsten samtlige stater uden for EØS, men ikke udvider moratoriet til flyvninger mellem EØS-stater og Schweiz? 2. Såfremt spørgsmålet besvares bekræftede, hvilke retsmidler har en sagsøger som Swiss International Airlines AG, der har returneret emissionskvoter med hensyn til flyvninger, som fandt sted i løbet af 2012 mellem EØS-stater og Schweiz, da til rådighed til retablering af sagsøgers stilling til, hvad den ville have været, hvis ikke flyvninger mellem EØS-stater og Schweiz var blevet udelukket fra moratoriet? Herunder navnlig: a) Skal registret berigtiges således, at det afspejler det lavere antal kvoter, som en sådan sagsøger ville have skullet returnere, såfremt flyvninger til eller fra Schweiz havde været omfattet af moratoriet? b) Hvad (om noget) skal den nationale kompetente myndighed og/eller den nationale domstol i givet fald foretage sig, for at de yderligere returnerede kvoter tilbageleveres til sådan en sagsøger? [Org. s. 2] c) Har en sagsøger ret til erstatning i henhold til artikel 340 TEUF fra Europa-Parlamentet og Rådet for noget lidt tab, der er lidt ved at returnere af yderligere kvoter som følge af afgørelsen? d) Har sagsøger ret til en anden form for afhjælpning og i givet fald hvilken?</p>	Energistyrelsen	GA	19.07.16
C-282/15	<p>Queisser Pharma</p> <p>1. Skal artikel 34, 35 og 36 i traktaten om Den</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	21.07.16

	<p>Europæiske Unions funktionsmåde sammenholdt med artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarsikkerhed fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, der forbyder fremstilling, behandling eller markedsføring af et kosttilskud med aminosyrer (her: L-histidin), medmindre der på visse yderligere faktiske betingelser meddeles en tidsbegrænset dispensation hertil efter den nationale myndigheds skøn? 2. Følger det af opbygningen af artikel 14, 6, 7, 53 og 55 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarsikkerhed, at nationale forbud mod enkelte fødevarer eller fødevaringredienser kun må udstedes på de deri nævnte betingelser, og er dette til hinder for en national lovgivning som beskrevet under 1.? 3. Skal artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1925/2006 af 20. december 2006 om tilsætning af vitaminer og mineraler samt visse andre stoffer til fødevarer fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som beskrevet under 1.?</p>			
C-156/15	<p>Private Equity Insurance Group</p> <p>1) Skal bestemmelserne i artikel 4 i direktiv 2002/47/EF om realisering af finansiel sikkerhed, henset til første og fjerde betragtning til direktivet, fortolkes således, at disse bestemmelser alene finder anvendelse på konti, der anvendes ved afregning i forbindelse med værdipapirafviklingssystemer, eller således at de også finder anvendelse på enhver konto, der er åbnet i en bank, herunder en anfordringskonto, der ikke anvendes ved afregning af værdipapirtransaktioner?</p>	Finanstilsynet	GA	21.07.16
C-128/15	<p>Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Den anfægtede bestemmelse annulleres. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	21.07.16
C-127/15	<p>Verein für Konsumenteninformation</p> <p>Sagen vedrører: 1. Agerer et inkassobureau, som i forbindelse med erhvervsmæssig inddrivelse af tilgodehavender på vegne af sin ordregiver tilbyder dennes debitorer at indgå afdragsordninger, i hvilken forbindelse der beregnes omkostninger i forbindelse med hans aktivitet, som i sidste ende skal betales af debitorerne, som »kreditformidler« som omhandlet i artikel 3, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF? 2. Hvis det første spørgsmål</p>	Justitsministeriet	GA	21.07.16

	<p>besvares bekræftende: Er en aftale om en afdragsordning, der gennem et inkassobureau indgås mellem en debitor og dennes kreditor, en »gratis henstand« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48/EF, hvis debitoren i denne aftale kun forpligter sig til at betale det ubetalte tilgodehavende samt de renter og omkostninger, som han ifølge loven i forvejen skulle have betalt for at være i mora, altså også uden en sådan aftale?</p>			
C-45/15 P	<p>Safa Nicu Sepahan Co. mod Rådet for Den Europæiske Union (appel)</p> <p>Påstande: 1. Den dom, som Retten afsagde den 25. november 2014 i sag T-384/11, ophæves delvist, for så vidt som Retten: herved undlod at fastslå den af Safa Nicu Sepahan Co. lidt økonomiske skade og tilkende erstatning herfor fastslog, at Safa Nicu Sepahan Co. havde lidt ikke-økonomisk skade, men kun tilkendte et vilkårligt lavt beløb på 50 000 EUR i erstatning for denne skade.</p>	Udenrigsministeriet	GA	21.07.16